

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. - Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, punctul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„31. *organ fiscal central* - Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare *A.N.A.F.*, prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate ale Ministerului Finanțelor Publice sau *A.N.A.F.*;”

2. La articolul 7, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(10) Analiza de risc se efectuează periodic, caz în care organul fiscal stabilește și clasa/subclasa de risc fiscal a contribuabilului.”

3. La articolul 11, alineatul (3), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) oricărui solicitant, cu consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului/plătitorului despre care au fost solicitate informații. Responsabilitatea privind modalitatea de utilizare a informațiilor astfel obținute revine solicitantului;”

4. La articolul 11, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) În scopul aplicării prevederilor alin. (3) lit. d), solicitantul care prin natura activității solicită frecvent informații de natura secretului fiscal despre clienții/partenerii săi poate încheia un protocol privind schimbul de informații cu organul fiscal deținător al informației ce se transmite, utilizând sistemul informatic PatrimVen în conformitate cu art. 70¹.”

5. La articolul 11, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(10) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele fiscale centrale și locale se realizează cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) cu modificările ulterioare în scopul exercitării atribuțiilor de administrare a creanțelor fiscale.”

6. La articolul 18, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul reprezentării contribuabilului/plătitorul în relația cu organul fiscal prin avocat, consultant fiscal sau expert contabil, forma și conținutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, consultant fiscal sau expert contabil, după caz.”

7. La articolul 18, alineatul (5), după litera b) se introduce o nouă literă, lit. c), cu următorul cuprins:

„c) contribuabilului/plătitorului care comunică cu organele fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță potrivit art. 79.”

8. La articolul 23, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Persoana fizică care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent într-una din formele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, cu modificările și completările ulterioare, răspunde pentru obligațiile fiscale datorate ca urmare a exercitării profesiei sau activității cu bunurile din patrimoniul de afectatiune. Dacă acestea nu sunt suficiente pentru recuperarea creanțelor fiscale, pot fi urmărite și celelalte bunuri ale debitorului. Dispozițiile art. 31, 32 și ale art. 2324 alin. (3) din Legea nr. 287/2009 -Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, sunt aplicabile.”

9. La articolul 23, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) Preluarea obligației fiscale potrivit prezentului articol se realizează prin comunicarea unei decizii către persoanele care devin debitori.”

10. La articolul 49, alineatul (1), după litera c) se introduc patru noi litere, lit. d) -g), cu următorul cuprins:

„d) organul fiscal nu prezintă argumentele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă emisă în scris sau soluția adoptată de organul fiscal sau de instanța de judecată potrivit art. 6 alin. (1), în cazul în care contribuabilul/plătitorul a prezentat organului fiscal anterior emiterii actului administrativ fiscal respectiva opinie/soluție;

e) organul fiscal nu respectă considerentele deciziei de soluționare a contestației în cazul emiterii noului act administrativ fiscal potrivit art. 279 alin. (3);

f) emiterea raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impunere de către

organul de inspecție fiscală după încetarea inspecției fiscale potrivit art. 126 alin. (2), respectiv emiterea raportului de verificare și a deciziei de impunere de către organul fiscal după încetarea verificării situației fiscale personale potrivit art. 140 alin. (6) coroborat cu art. 147 și art. 126 alin. (2), fără ca acestea să fie reluate, potrivit legii;

g) organul fiscal emite raport de inspecție fiscală/de verificare a situației fiscale personale și decizie de impunere/decizie de modificare a bazelor de impozitare/decizie de nemodificare a bazelor de impozitare/decizie pentru regularizarea situației ori decizie de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale, în situația în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare/valorii în vamă care fac obiectul inspecției fiscale/controlului vamal, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132.”

11. Articolul 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 54. - Dispozițiile art. 46 -51 și art. 53 se aplică în mod corespunzător și actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel.”

12. La articolul 59, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Natura informațiilor, periodicitatea, precum și modelul declarațiilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F. sau al ministrului finanțelor publice, după caz, în funcție de autoritatea care trebuie să valorifice respectivele informații.”

13. La articolul 62, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Fără a aduce atingere alin. (1) și (6), fiecare instituție menționată la alin. (1), care are obligații de declarare, informează contribuabilii menționați la alin. (1) cu privire la faptul că datele privind identificarea conturilor lor sunt selectate și declarate în conformitate cu prezentul articol, furnizând acestora toate informațiile la care au dreptul în temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare. Informarea se realizează anterior deschiderii contului.”

14. La articolul 65, după alineatul (6) se introduc două noi alineate, alin. (7) și (8), cu următorul cuprins:

„(7) Competența de efectuare a constatării la fața locului de către organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal central din cadrul A.N.A.F., în condițiile stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) În cazul delegării competenței potrivit alin. (7), organul fiscal central căruia i s-a delegat competența înștiințează în scris contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competență.”

15. La articolul 71, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentului articol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare.”

16. La articolul 76, se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Ori de câte ori legislația fiscală prevede un termen în care contribuabilii/plătitorii trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de legea fiscală, în legătură cu creanțele administrate de organul fiscal central, acesta poate fi prelungit/modificat, pentru motive justificate ce țin de activitatea de administrare a creanțelor fiscale, prin ordin al ministrului finanțelor publice.”

17. La articolul 82, alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) pentru persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal. În cazul obținerii ulterioare a codului numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit anterior se înlocuiește de către organul fiscal, cu preluarea informațiilor fiscale înregistrate în perioada deținerii numărului de identificare fiscală pe codul numeric personal. Actele administrative fiscale, actele de executare sau alte acte emise de organele fiscale și comunicate anterior înlocuirii numărului de identificare fiscală rămân valabile.”

18. La articolul 82, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alin. (12), cu următorul cuprins:

„(12) Codul de identificare fiscală poate fi utilizat de contribuabili și pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale aferente perioadelor anterioare datei de înregistrare fiscală.”

19. La articolul 83, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Odată cu solicitarea deschiderii unui cont bancar sau închirierea unei casete de valori, instituțiile de credit transmit organului fiscal central solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală, pentru persoanele fizice nerezidente sau pentru persoanele juridice care nu dețin cod de identificare fiscală. Pe baza datelor transmise Ministerul Finanțelor Publice atribuie numărul de identificare fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală, înregistrează fiscal persoana respectivă și comunică instituției de credit informația referitoare la înregistrarea fiscală în termen de 5 zile de la data solicitării atribuirii numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală. Totodată se emite certificatul de înregistrare fiscală care se păstrează de către organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia. În cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală se realizează prin intermediul aplicației on-line a A.N.A.F numărul de identificare fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală se comunică instituției de credit prin aplicația on-line spre a fi înregistrat în evidențele informatice ale acesteia.

(5) În alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (1)-(3), pentru contribuabilii nerezidenți care nu au un sediu permanent pe teritoriul României, organul fiscal poate comunica contribuabilului nerezident, prin mijloace electronice, stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, informații conținute în certificatul de înregistrare fiscală. În acest caz, certificatul de înregistrare fiscală se păstrează de organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia.”

20. La articolul 85, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În sensul prezentului articol, prin sediu secundar se înțelege un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea

contribuabilului/plătitorului, cum ar fi: birou, magazin, atelier, depozit și altele asemenea, cu excepția activităților desfășurate de salariați la domiciliul acestora, potrivit prevederilor Legii nr. 53/2003 -Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare și a Legii nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă și a locațiilor beneficiarilor unde contribuabilul/plătitorul desfășoară alte activități decât cele menționate la art. 85 alin. (4), activități autorizate conform Legii nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, cu modificările și completările ulterioare.”

21. La articolul 86, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1) în cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală se realizează potrivit art. 83 alin. (4) nu este necesară depunerea de către instituțiile de credit de acte doveditoare cu privire la informațiile cuprinse în solicitare. Organele fiscale pot solicita Oficiului Național al Registrului Comerțului sau instituțiilor de credit să pună la dispoziția acestora documente justificative ale informațiilor cuprinse în solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau a codului de înregistrare fiscală, după caz.”

22. La articolul 98, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) deciziile privind nemodificarea bazei de impozitare, inclusiv deciziile de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale.”

23. La articolul 111, alineatul (2), după litera d) se introduce o nouă literă, lit. e) cu următorul cuprins:

„e) pe perioada cuprinsă între data comunicării către organele de urmărire penală a procesului-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală sau a procesului-verbal întocmit ca urmare a solicitării organelor de urmărire penală adresată organelor fiscale de a efectua constatări cu privire la faptele care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează și data rămânerii definitive a

soluției de rezolvare a cauzei penale.”

24. La articolul 126, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute la alin. (1) în care nu se includ perioadele de suspendare legală a inspecției fiscale, inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. În acest caz, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția, cu aprobarea organului ierarhic superior celui care a aprobat inspecția fiscală inițială, o singură dată pentru aceeași perioadă și aceleași obligații fiscale, cu respectarea prevederilor art. 117 alin. (1).”

25. La articolul 126, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) În cazul în care inspecția fiscală a început și intervine încetarea persoanei juridice sau decesului persoanei fizice ca subiecte de drept fiscal, inspecția fiscală continuă cu succesorii persoanei respective, dacă aceștia există. În acest caz, creanța fiscală se stabilește pe numele succesorilor. În cazul în care nu există succesori inspecția fiscală încetează.

(2²) Procedura de aplicare a prevederilor alin. (2¹) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.”

26. La articolul 127, alineatul (1), litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) pentru efectuarea verificărilor la ceilalți membri ai grupului fiscal/grupului fiscal unic, definite potrivit Codului fiscal;”

27. La articolul 127, alineatul (1), după litera i) se introduce o nouă literă, lit. i¹), cu următorul cuprins:

„i¹) în situația în care organul de inspecție fiscală este sesizat sau i se aduce la cunoștință, în timpul inspecției fiscale că împotriva contribuabilului/plătitorului se află în desfășurare o procedură judiciară în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecției fiscale sau în situația în care documentele financiar-contabile ale contribuabilului au fost ridicate de organul de urmărire penală, fără a putea fi puse la dispoziția organului de inspecție

fiscală.”

28. La articolul 127, alineatele (2), (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În cazul prevăzut la alin. (1), inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării. Termenul de 6 luni nu operează în situația prevăzută la alin. (1) lit. i¹). În acest caz, inspecția fiscală se reia după data finalizării procedurii judiciare sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, precum și după data la care organul de inspecție fiscală are acces la documentele financiar-contabile ale contribuabilului.

.....

(5) Ori de câte ori conducătorul inspecției fiscale decide suspendarea inspecției, se emite o decizie de suspendare care se comunică contribuabilului/plătitorului. Suspendarea începe de la data prevăzută în decizie. În cazul în care în decizie nu este prevăzută o astfel de dată suspendarea începe de la data comunicării deciziei de suspendare.

(6) În termen de cel mult 10 zile de la încetarea motivului suspendării sau la împlinirea perioadei de suspendare prevăzută la alin.(2) sau (3), organul de inspecție înștiințează contribuabilul/plătitorul privind încetarea suspendării și stabilește data la care se reia inspecția fiscală.”

29. La articolul 127, după alineatul (7) se introduc două noi alineate, alin. (8) și (9), cu următorul cuprins:

„(8) Prevederile art. 124 alin. (1) și (2) nu sunt aplicabile pe perioada suspendării inspecției fiscale.

(9) Contribuabilul/plătitorul are dreptul de a fi informat cu privire la orice alt mijloc de probă obținut de organul fiscal, ca urmare a acțiunilor ce au constituit cauze de suspendare conform alin. (1), și care are legătură cu situația fiscală a contribuabilului/plătitorului, cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe, caz în care contribuabilul este informat în mod corespunzător despre obiectivele a căror protejare împiedică accesul acestuia la probe.”

30. La articolul 127, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10) cu următorul cuprins:

„(10) Contribuabilul/plătitorul poate contesta decizia de suspendare, potrivit titlului VIII.”

31. La articolul 128, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Prin excepție de la prevederile art. 118 alin. (3), conducătorul organului de inspecție fiscală poate decide reverificarea unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă impozabilă, la propunerea organului de inspecție fiscală desemnat cu efectuarea inspecției sau la cererea contribuabilului, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:

a) după încheierea inspecției fiscale apar date suplimentare care erau necunoscute organului de inspecție fiscală sau, după caz, contribuabilului, la data efectuării inspecției fiscale;

b) datele suplimentare influențează rezultatele inspecției fiscale încheiate.

(2) Prin date suplimentare se înțelege orice fapt sau mijloc de probă de care se ia cunoștință ulterior inspecției, de natură să modifice rezultatele inspecției anterioare.”

32. La articolul 128, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Contribuabilul poate solicita reverificarea în situațiile în care nu poate corecta declarația de impunere potrivit art. 105 alin. (6).”

33. La articolul 130, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Organul de inspecție fiscală comunică contribuabilului/plătitorului proiectul de raport de inspecție fiscală, în format electronic sau pe suport hârtie, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere. În acest scop, odată cu comunicarea proiectului de raport, organul de inspecție fiscală comunică și data, ora și locul la care va avea loc discuția finală, însă nu mai devreme de 3 zile lucrătoare de la data comunicării proiectului de raport de inspecție fiscală, respectiv 5 zile lucrătoare în cazul marilor contribuabili. Perioada necesară pentru îndeplinirea audierii în condițiile prevăzute la

art. 9 alin. (3) lit. b) nu se include în calculul duratei inspecției fiscale.”

34. La articolul 131, alineatele (1), (2) și partea introductivă a alineatului (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere faptic și legal și consecințele lor fiscale, cu excepția cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecției fiscale, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132. Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde constatările în legătură cu toate perioadele și toate obligațiile fiscale înscrise în Avizul de inspecție fiscală, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/plătitorul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.

.....
 (4) Pentru fiecare perioadă și obligație fiscală ce au făcut obiectul constatărilor, raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii.”

35. La articolul 135, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Prevederile art. 113 alin. (2) lit.a), b), e), f), g), h), j), k) și 1), art. 118 alin. (8), art. 120, art. 124, 125 și art. 132 sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul controlului inopinat.”

36. La articolul 137, alineatul (4) se abrogă.

37. După articolul 137 se introduce un nou articol, art. 137¹, cu următorul cuprins:

„Rezultatele controlului antifraudă

Art. 137¹. - (1) La finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie proces-verbal de control/act de control, în condițiile legii. Un

exemplar al procesului-verbal de control/actului de control se comunică contribuabilului/plătitorului.

(2) Procesul-verbal/actul de control prevăzut la alin. (1) constituie mijloc de probă în sensul prevederilor art. 55, inclusiv în situația în care în conținutul său sunt prezentate consecințele fiscale ale neregulilor constatate.

(3) Contribuabilul/plătitorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal/actul de control în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.”

38. La articolul 140, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Verificarea situației fiscale personale se desfășoară de regulă la sediul organului fiscal central. La cererea justificată a persoanei fizice supuse verificării, verificarea situației fiscale personale se poate desfășura și la:

a) domiciliul său, dacă persoana verificată este în imposibilitate fizică de a se deplasa;

b) domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate sau juridică, potrivit art. 124 alin. (3), dacă domiciliul acestei persoane reprezintă și sediul său profesional.”

39. La articolul 140, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Prin solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfășurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență, se vor prezenta motivele argumentate și justificate cu documente/alte mijloace de probă pentru care se solicită schimbarea locului de desfășurare a verificării situației fiscale personale.”

40. La articolul 140, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Durata efectuării verificării situației fiscale personale este stabilită de organul fiscal central și nu poate fi mai mare de 270 de zile calculate de la data începerii verificării fiscale.”

41. La articolul 140, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Data începerii verificării situației fiscale personale se înscrie într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal se semnează de către organul fiscal competent și persoana fizică supusă verificării și se înregistrează la registratura organului fiscal.”

42. La articolul 145, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Rezultatul verificării situației fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere faptic și legal, cu excepția cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul verificării situației fiscale personale, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132. Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.”

43. La articolul 158, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Organul fiscal central emitent înscrie în certificatul de atestare fiscală sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul/plătitorul solicitant le are de încasat de la autorități contractante definite potrivit Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare. Înscrierea se face în baza unui document eliberat de autoritatea contractantă prin care se certifică faptul că sumele sunt certe, lichide și exigibile.”

44. La articolul 159, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Prin excepție de la dispozițiile alin. (5) proprietarii bunurilor care înstrăinează mijloace de transport nu trebuie să prezinte certificatul de atestare fiscală în cazul în care pentru înstrăinare utilizează formularul de contract de înstrăinare-dobândire a unui mijloc de transport aprobat prin ordin al ministrului potrivit dispozițiilor legale în vigoare.”

45. La articolul 160, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Orice persoană fizică sau juridică, alta decât cea prevăzută la art. 69 alin. (4), poate solicita organelor fiscale certificatul de atestare fiscală sau documente care să ateste situația fiscală a unui contribuabil numai cu consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului în cauză.”

46. La articolul 167, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alin. (9¹), cu următorul cuprins:

„(9¹) Dispozițiile alin. (9) privind ordinea de stingere prin compensare se aplică în mod corespunzător și în cazul grupului fiscal constituit în domeniul impozitului pe profit, dacă urmare a depunerii declarației anuale consolidate privind impozitul pe profit, rezultă o sumă de restituit.”

47. La articolul 168, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) În cazul în care din eroare instituțiile de credit virează organului fiscal sume reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații naționale ori internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte, precum și sumele prevăzute la art. 729 alin. (7) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin excepție de la prevederile alin. (8), sumele respective se restituie la cererea instituției de credit sau a contribuabilului/plătitorului, chiar dacă acesta înregistrează obligații restante.”

48. După articolul 170 se introduce un nou articol, art.170¹, cu următorul cuprins:

„Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe dividende

Art. 170¹. - (1) În cazul în care din regularizarea anuală a dividendelor plătite ca urmare a distribuirii parțiale în cursul anului, potrivit art. 67 din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă sume de restituit de la buget, plătitorul de dividende depune la organul fiscal competent o declarație de regularizare/cerere de restituire după restituirea de către asociați sau acționari a dividendelor și până la împlinirea termenului de

prescripție a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferențele de restituit sunt aplicabile prevederile art. 167 sau 168, după caz.

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice la propunerea președintelui A.N.A.F.”

49. La articolul 173, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Nu se datorează obligații fiscale accesorii pentru suma plătită în contul obligației fiscale principale dacă, anterior stabilirii obligațiilor fiscale, debitorul a efectuat o plată, iar suma plătită nu a stins alte obligații, stabilite prin:

a) declarații de impunere depuse ulterior efectuării plății;

b) declarații de impunere rectificative sau decizii de impunere, inclusiv cele emise ca urmare a refacerii inspecției fiscale în condițiile art. 129. În aceste cazuri, se datorează obligații fiscale accesorii de la data scadenței obligației fiscale principale până la data plății, inclusiv.”

50. La articolul 173, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul stingerii obligațiilor fiscale prin celelalte modalități prevăzute la art. 22, decât cea prin plată.”

51. La articolul 181, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere, contribuabilul/plătitorul datorează o penalitate de nedeclarare de 0,08% pe fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv, din obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere.”

52. La articolul 181, partea introductivă a alineatului (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Penalitatea de nedeclarare stabilită potrivit alin. (1) se reduce cu 75%, dacă obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie:”

53. La articolul 181, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Ori de câte ori organul fiscal constată incidența prevederilor art. 181 alin. (2), acesta comunică decizia referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând penalități de nedeclarare prin evidențierea reducerii de 75% aplicată.”

54. La articolul 181, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Penalitatea de nedeclarare nu se aplică dacă obligațiile fiscale principale nedecarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere rezultă din aplicarea unor prevederi ale legislației fiscale de către contribuabil/plătitor, potrivit interpretării organului fiscal cuprinse în norme, instrucțiuni, circulare sau opinii comunicate contribuabilului/plătitorului de către organul fiscal central.

(8) În cazul inspecției fiscale despre aplicarea penalității de nedeclarare potrivit alin. (1) sau, după caz, despre neaplicarea acesteia potrivit alin. (6) sau (7), se consemnează și se motivează în raportul de inspecție fiscală. Prevederile art.130 alin. (5) și ale art. 131 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător. Lipsa mențiunii din cuprinsul raportului de inspecție fiscală privind aplicarea penalității de nedeclarare conduce la decăderea organului fiscal din dreptul de a mai aplica penalitatea prin alte acte administrative subsecvente sau accesorii.”

55. La articolul 181, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alin. (13), cu următorul cuprins:

„(13) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie de regularizare emisă ca urmare a procedurii de control vamal ulterior.”

56. La articolul 182, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:

„(5) Dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita dobânda prevăzută de prezentul articol se prescrie în termen de 5 ani. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care:

a) au fost stinse prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege sumele de restituit sau de rambursat de la buget

contribuabilului/plătitorului;

b) anularea actului administrativ fiscal a devenit definitivă, în cazul prevăzut la alin. (2);

c) restituirea a fost admisă definitiv, în cazul prevăzut la alin. (3).”

57. La articolul 184, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Eșalonarea la plată nu se acordă nici pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice, 2.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.”

58. La articolul 193, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, precum și cele care fac obiectul amânării la plată potrivit art. 208, de până la 5.000 lei în cazul persoanelor fizice, 10.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică și, respectiv, 20.000 lei în cazul persoanelor juridice, nu este necesară constituirea de garanții.”

59. La articolul 193, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alin. (9¹), cu următorul cuprins:

„(9¹) Prevederile alin. (9) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care pentru creanțele solicitate la eșalonare a fost instituit, anterior emiterii titlului de creanță în care aceste creanțe au fost individualizate, un sechestrul asigurătoriu, transformat în sechestrul executoriu în condițiile art. 213 alin. (3), precum și în cazul în care există sume indisponibilizate în conturile bancare ale debitorului ca urmare a popririi asigurătorii sau executorii care acoperă valoarea prevăzută la alin. (14). Sumele indisponibilizate vor fi virate la trezorerie în vederea constituirii garanției potrivit dispozițiilor alin. (6) lit. a).”

60. La articolul 193, alineatele (11) și (18) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(11) Bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) lit. c) și d) se evaluează de un evaluator autorizat, care întocmește un raport de evaluare conform standardelor de evaluare în vigoare.

.....

(18) Pe parcursul derulării eşalonării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea temeinic justificată a debitorului. În urma analizării celor solicitate de debitor, organul fiscal poate aproba sau respinge solicitarea privind înlocuirea sau redimensionarea garanției.”

61. La articolul 193, după alineatul (18) se introduc trei noi alineate, alin. (18¹)-(18³), cu următorul cuprins:

„(18¹) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eşalonarea la plată cu constituire de garanții potrivit alin. (13) sau art. 206 alin. (2) lit. c), după caz, procentajul suplimentar al garanției care se ia în calcul la stabilirea valorii garanției este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanției, corespunzător perioadei de timp rămase din eşalonarea la plată acordată.

(18²) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eşalonarea la plată cu bunuri insuficiente, pentru stabilirea valorii garanției se ia în calcul cuantumul obligațiilor rămase de plată din eşalonare.

(18³) Organul fiscal, la cererea debitorului, eliberează diferența de garanție care depășește valoarea luată în calcul cu ocazia redimensionării iar în cazul înlocuirii, eliberează garanția constituită asupra bunului înlocuit.”

62. La articolul 193, după alineatul (24) se introduce un nou alineat, alin. (25), cu următorul cuprins:

„(25) În cazul în care contribuabilii care beneficiază de eşalonare la plată, dețin în proprietate bunuri deja sechestrate de către organul fiscal, altele decât cele care fac obiectul garanțiilor constituite potrivit prezentului articol, sechestrele instituite pe aceste bunuri se ridică, cu excepția cazului în care sunt aplicabile dispozițiile art. 213 alin. (8) sau (8¹).”

63. La articolul 194, alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) să se achite diferențele de obligații fiscale rezultate din declarații rectificative sau din declarații depuse aferente obligațiilor fiscale pentru care nu există obligația de declarare în vectorul fiscal, în termen decel mult 30 de zile de la data depunerii declarației, cu excepția

situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată potrivit art. 195;”

64. La articolul 195, alineatele (2), (5) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Contribuabilul poate depune cel mult două cereri de modificare a deciziei de eșalonare la plată într-un an calendaristic sau, după caz, fracție de an calendaristic. Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (11), alin. (11¹) și la art. 194 alin. (1) lit. h) și i) debitorul poate depune cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată ori de câte ori este necesar. Printr-o cerere se poate solicita modificarea deciziei de eșalonare la plată prin includerea tuturor obligațiilor fiscale ce reprezintă condiție de menținere a valabilității eșalonării la plată la data depunerii cererii.

.....

(5) Prin excepție de la dispozițiile alin. (4), pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), precum și pentru sumele rămase de plată din eșalonarea la plată în derulare, la cererea debitorului, se poate aproba și o altă perioadă de eșalonare, calculată de la data emiterii deciziei de modificare a deciziei de eșalonare la plată și care nu poate depăși perioada prevăzută la art. 184 sau art. 206, după caz. Dispozițiile art. 184 alin. (8) sunt aplicabile în mod corespunzător.

.....

(11) În situația în care pe perioada de valabilitate a înlesnirii debitorul obține o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, decizia de eșalonare la plată se modifică, la cererea debitorului. Dacă eșalonarea cuprinde doar creanțele fiscale individualizate în actul administrativ suspendat, decizia de eșalonare la plată se suspendă.”

65. La articolul 195, după alineatul (11¹) se introduc două noi alineate, alineatele (11²) și (11³) cu următorul cuprins:

„(11²) Prevederile alineatului (11) și (11¹) se aplică și în situația în care debitorul obține suspendarea executării silite conform art. 719 Cod procedură civilă, atunci când motivele contestației la executare privesc stingerea sau inexistența creanței fiscale care face obiectul executării silite contestate.

(11³) Dacă hotărârea judecătorească definitivă de admitere în tot sau în parte a contestației la executare formulată în condițiile alin. (11²) este pronunțată după emiterea deciziei de finalizare a

eșalonării la plată emisă în condițiile art. 194 alin. (3) sau dacă debitorul nu a solicitat modificarea deciziei de eșalonare conform alin. (11²), aceasta din urmă, precum și decizia de finalizare a eșalonării la plată se anulează din oficiu sau la cererea debitorului, iar sumele achitate în baza deciziei de eșalonare se restituie debitorului la cerere, în condițiile art. 168.”

66. La articolul 199, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Eșalonarea la plată își pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispozițiile art. 194 alin. (1) și art. 195 alin. (10). Organul fiscal competent emite o decizie de constatare a pierderii valabilității eșalonării la plată, care se comunică debitorului.”

67. La articolul 203, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Pentru sumele care fac obiectul eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, precum și pentru obligațiile prevăzute la art.194 alin. (1) lit. a) -c), e) -j) și n) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată. În cazul obligațiilor prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. f), executarea silită se suspendă după comunicarea somației.”

68. La articolul 206, alineatul (2), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) debitorul depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eșalonării la plată, precum și a penalităților de întârziere și dobânzilor ce pot face obiectul amânării la plată potrivit art. 208, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului capitol.”

69. La articolul 211, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) scrisoare de garanție emisă de o instituție de credit sau poliță de asigurare de garanție emisă de o societate de asigurare. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene aceasta trebuie confirmată conform normelor bancare de o instituție de credit sau

societate de asigurare din România. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din Uniunea Europeană, aceasta este acceptată de organul fiscal dacă sunt respectate prevederile referitoare la notificare cuprinse în *Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudencială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, transpusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau, după caz, Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), transpusă prin Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare”*

70. La articolul 212, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul garanțiilor prevăzute la art. 211 lit. a) și b), organul fiscal dispune instituției de credit sau societății de asigurare emitente a scrisorii de garanție sau poliței de asigurare de garanție, după caz, sau instituției de credit ori societății de asigurare din România care a confirmat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție ori unității de Trezorerie a Statului, după caz, virarea, în termen de cel mult 15 zile de la data solicitării, a sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunzătoare.”

71. La articolul 213, alineatul (13) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(13) Prin derogare de la prevederile art. 7 din Legea contenciosului administrativ, nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare și ale art. 268 ale prezentului Cod, împotriva deciziei prin care se dispune instituirea măsurilor asigurătorii, prevăzute la alin. (4), cel interesat poate formula acțiune în anulare, în termen de 30 de zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ competentă, conform cuantumului creanțelor fiscale în privința cărora aceste măsuri asigurătorii ~~au~~ fost instituite, fără a fi necesară

parcurea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută de art. 200 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se pronunță anularea deciziei este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.”

72. La articolul 214, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 213 se ridică, în tot sau în parte, prin decizie motivată, de către creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 211, după caz. Refuzul nejustificat de a soluționa cererea de ridicare formulată de către cel interesat sau nesoluționarea în termen pot fi atacate la instanța de contencios administrativ competentă potrivit art. 213 alin. (13), fără a fi necesară parcurea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută de art. 200 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se dispune ridicarea măsurilor asigurătorii este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.”

73. La articolul 217, alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) la data comunicării procesului-verbal de insolabilitate/procesului-verbal adițional de insolabilitate;”

74. La articolul 219 se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Sumele plătite de contribuabil/plătitor fără a fi datorate pentru care termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) s-a împlinit, se scad din evidența organului fiscal după expirarea acestui termen, cu excepția cazului în care a operat compensarea potrivit prevederilor art. 167.”

75. La articolul 226, alineatele (1) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„ (1) Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în

temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului Cod de către organul de executare silită competent potrivit art. 30, art. 37 și art. 38.

.....

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prevăzute la art. 30 alin. (1), art. 37 și art. 38 nu cuprind unul dintre următoarele elemente: numele și prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, quantumul sumei datorate, temeiul legal, semnătura organului care l-a emis și dovada comunicării acestora, organul de executare silită restituie de îndată titlurile executorii organelor emitente.”

76. La articolul 235, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Pe perioada suspendării executării silite potrivit prezentului articol, contribuabilul poate solicita acordarea eșalonării la plată pentru aceste obligații fiscale suspendate la executarea silită. În acest caz, scrisoarea de garanție poate constitui garanție potrivit art. 193, în scopul acordării eșalonării la plată, cu condiția prelungirii perioadei de valabilitate în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (17).”

77. La articolul 235, după alineatul (6) se introduc trei noi alineate, alin. (7)-(9), cu următorul cuprins:

„(7) Prin excepție de la prevederile alin. (6), pentru acordarea eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, în condițiile alin. (5¹), organul fiscal emite o decizie prin care stabilește quantumul accesoriilor.

(8) Măsurile asigurătorii devenite executorii ca urmare a emiterii actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale, se ridică în condițiile în care contribuabilul/plătitorul constituie garanție potrivit prezentului articol.

(9) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care debitorul constituie garanții sub forma consemnării de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului.”

78. Articolul 241 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Înlocuirea bunurilor sechestrate

Art. 241. - (1) La solicitarea debitorului, organul fiscal poate înlocui sechestrul asupra unui bun:

a) cu sechestrul asupra altui bun și numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini, sub condiția acoperirii limitei de 150% din valoarea creanței rămase de recuperat pentru care s-a instituit sechestrul;

b) cu scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție/consemnare de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului, pe o perioadă de maximum 6 luni, la nivelul obligației fiscale rămasă de recuperat la data depunerii garanției, pentru care s-a început executarea silită a bunului ce se solicită a fi înlocuit. Organul de executare execută garanția în ultima zi de valabilitate a acesteia.

(2) După înlocuirea bunurilor potrivit alin. (1), sechestrul aplicat asupra bunurilor ce s-au înlocuit se ridică.”

79. La articolul 249, alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) înainte începerii procedurii de valorificare prin licitație, dacă se recuperează integral creanța fiscală sau dacă pentru bunurile sechestrate se oferă cel puțin prețul de evaluare, după caz;”

80. La articolul 250, alineatul (4), după litera d) se introduce o nouă literă, lit. d¹), cu următorul cuprins:

„d¹) datele de identificare ale debitorului pentru care se realizează anunțul privind vânzarea bunurilor;”

81. La articolul 250, alineatul (14) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(14) În situația în care nici la a treia licitație nu se vinde bunul, se organizează o nouă licitație. În acest caz bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației, dar nu mai mic decât 25% din prețul de evaluare al acestuia.”

82. La articolul 255, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul bunurilor prevăzute la alin. (1) lit. a), cu ocazia reluării procedurii în cadrul termenului de prescripție, dacă organul de executare silită consideră că nu se impune o nouă evaluare, prețul de pornire a licitației nu poate fi mai mic de 50% din prețul de evaluare a bunurilor. Bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației, dar nu mai mic decât

25% din prețul de evaluare al acestuia, cu excepția situației în care se prezintă un singur ofertant, când vânzarea se realizează la cel puțin prețul de pornire a licitației.”

83. La articolul 263, după alineatul (11) se introduc cinci noi alineate, alin. (11¹) -(11⁵), cu următorul cuprins:

„(11¹) În situația în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituția publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, Ministerul Finanțelor Publice publică pe site-ul propriu disponibilitatea de dare a bunului în administrarea altei instituții publice centrale sau de transmitere a dreptului de proprietate publică către unitatea administrativ-teritorială pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condițiile legii, menționând un termen de 90 zile de la data publicării pentru transmiterea cererilor instituțiilor publice interesate în preluarea bunului imobil.

(11²) În cazul în care bunul imobil este solicitat de o instituție publică centrală în termenul prevăzut la alin. (11¹), Guvernul adoptă hotărârea de dare în administrare, cu respectarea condiției prevăzută la alin. (9).

(11³) În situația în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituția publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, precumși în lipsa unei manifestări de voință în preluarea administrării bunului din partea unei alte instituții publice centrale, bunul imobil se poate transfera, pe baza cererii formulate în condițiile alin.(11¹), în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condițiile legii, cu obligația menținerii acestuia în proprietatea publică pentru o perioadă de 5 ani. Dispozițiile art. 292 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(11⁴) Nerespectarea obligației prevăzută la alin. (11³) sau a altor condiții menționate în hotărârea Guvernului de transmitere în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale are ca efect revenirea de drept a bunului în proprietatea publică a statului. Constatarea revenirii de drept a bunului imobil în proprietatea publică a statului se realizează prin hotărârea Guvernului.

(11⁵) În cazul în care, în urma parcurgerii etapelor prevăzute la

alin. (11¹)-(11³), bunul imobil nu se transmite în administrarea unei instituții publice centrale sau în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale, după caz, acesta se transferă, în condițiile legii, din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea valorificării potrivit Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, încetând uzul și interesul public național.”

84. La articolul 265, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) În cazul în care ulterior declarării stării de insolvabilitate debitorii înregistrează alte obligații fiscale restante, organul fiscal comunică un proces-verbal adițional la procesul-verbal de insolvabilitate, în care se înscriu creanțele fiscale născute ulterior declarării stării de insolvabilitate. Prevederile alin. (2)-(4) se aplică în mod corespunzător.”

85. La articolul 268, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal. În lipsa unui act administrativ fiscal, devin incidente prevederile art. 8 alin. (1), teza a doua și art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată cu modificările și completările ulterioare.”

86. La articolul 269, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Obiectul contestației îl constituie sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, precum și sumele și măsurile nestabilite de către organul fiscal dar pentru care exista această obligație potrivit legii.”

87. La articolul 270, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal

contestat întocmește dosarul contestației, precum și referatul cu propuneri de soluționare și le înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului de soluționare competent.”

88. Articolul 272 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Organul competent

Art. 272. - (1) Contestațiile formulate împotriva titlurilor de creanță precum și împotriva altor acte administrativ fiscale emise de organul fiscal central se soluționează de către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

(2) Activitatea de soluționare a contestațiilor se realizează de către structura specializată din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanțelor Publice atât la nivel central, cât și la nivel teritorial.

(3) Competența și atribuțiile structurii specializate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și ale structurilor teritoriale de soluționare a contestațiilor se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) Contestațiile formulate împotriva actelor administrativ fiscale emise de organele fiscale locale din cadrul autorităților administrației publice locale se soluționează de către aceste organe fiscale.

(5) Contestațiile formulate împotriva actelor administrativ fiscale emise de alte autorități publice care, potrivit legii, administrează creanțe fiscale se soluționează de către aceste autorități.”

89. La articolul 274, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Decizia se semnează de către conducătorul structurii de soluționare a contestației sau de persoana cu funcție de conducere împuternicită de acesta, după caz.”

90. La articolul 276, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Contestatorul poate solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației. În acest caz, organul de soluționare fixează un termen pentru care convoacă contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora. Această solicitare poate fi adresată organului de soluționare competent în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării contestației, sub sancțiunea decăderii. La

solicitarea contestatorului, organul de soluționare este obligat să asigure acestuia accesul la toate probele ce au legătură cu soluționarea contestației fiscale, cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe.”

91. La articolul 279, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) În cazul persoanelor fizice care au fost supuse verificării situației fiscale personale, soluția de desființare este pusă în executare de către organul fiscal prin comunicarea unei decizii, într-un termen ce nu poate fi mai mare de 240 de zile, calculat de la data comunicării deciziei de desființare.”

92. La articolul 281, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a dispus desființarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a refacerii verificării situației fiscale personale se realizează în termenul prevăzut la art. 279 alin. (4¹).”

93. La articolul 281, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În situația în care instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) admite, în totalitate sau în parte, acțiunea prevăzută la alin. (3) sau (3¹), organul fiscal emitent anulează în mod corespunzător noul act administrativ fiscal, precum și, după caz, actele administrative subsecvente, iar contestatorul este pus în situația anterioară emiterii deciziei de desființare.”

94. După articolul 281 se introduce un nou articol, art. 281¹, cu următorul cuprins:

„Reexaminarea deciziei de soluționare

Art. 281¹. - (1) Decizia emisă în soluționarea contestației poate fi reexaminată, de către organul de soluționare competent, la cererea contribuabilului/plătitorului, pentru următoarele situații:

a) nu s-a avut în vedere aplicarea în speță a anumitor dispoziții legale care ar fi schimbat fundamental soluția adoptată;

b) ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a

contestației se emite o decizie de către Comisia fiscală centrală care oferă o altă interpretare dispozițiilor legale incidente speței;

c) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se adoptă o hotărâre judecătorească a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României fie pentru dezlegarea de principiu a unor chestiuni de drept, fie un recurs în interesul legii care dictează o anumită practică judiciară pentru problematica supusă analizei diferite de cea din decizia de soluționare a contestației;

d) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se adoptă o hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene care este contrară deciziei de soluționare a contestației administrative.

(2) Cererea de reexaminare poate fi depusă:

a) în cazul deciziilor de soluționare a contestațiilor care fac obiect al acțiunii în contencios administrativ, pe perioada judecării cauzei;

b) în cazul deciziilor de soluționare a contestațiilor pentru care nu s-a formulat acțiune în contencios administrativ, în termen de un an de la data comunicării deciziei de soluționare, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă obligația fiscală a fost stinsă.

(3) În urma reexaminării deciziei emise în soluționarea contestației organul de soluționare competent o poate confirma sau o poate retracta, emițând o nouă decizie.

(4) În situația prevăzută la alin. (2) lit. a), decizia emisă în urma cererii de reexaminare poate fi comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în fața primei instanțe. Dacă organul de soluționare competent a confirmat decizia inițială, acțiunea în contencios administrativ își continuă cursul.

(5) În cazul în care decizia emisă în urma cererii de reexaminare nu a fost comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în fața primei instanțe, aceasta nu se mai comunică și nu produce nici un efect juridic.

(6) În situația prevăzută la alin. (2) lit. b), decizia de confirmare poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.”

95. La articolul 283¹, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În cazul tranzacțiilor între persoane membre ale aceleiași

grup fiscal în domeniul impozitului pe profit, pentru operațiuni impozabile în România, în cazul în care se ajustează/estimează veniturile sau cheltuielile unui membru din cadrul grupului fiscal în domeniul impozitului pe profit în cadrul unei inspecții fiscale, organul de inspecție fiscală ajustează cu aceeași valoare cheltuielile sau veniturile celui alt membru al grupului cu care au fost derulate tranzacțiile ajustate/estimate.”

96. La articolul 336, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de venit, precum și a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 500 lei.”

97. La articolul 338, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Contravenientul poate achita în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal jumătate din minimul amenzii prevăzute în prezentul Cod, agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.”

Art. II. - Dispoziții tranzitorii

1. Prevederile art. 49 alin. (1) lit. d)-f) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I se aplică pentru actele administrativ fiscale comunicate după data intrării în vigoare a prezentei legi.

2. În cazul în care la data intrării în vigoare a prezentei legi instituțiile de credit au deschis un cont bancar sau o casetă de valori pentru o persoană fizică sau o persoană juridică nerezidentă care nu deține cod de identificare fiscală, instituțiile de credit au obligația ca în termen de cel mult 3 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi să solicite atribuirea unui număr de identificare fiscală sau cod de înregistrare fiscală, după caz.

3. Prevederile art. 131 alin. (1) și art. 145 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică și pentru inspecțiile fiscale în curs de

desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei legi.

4. Prevederile art. 181 alin. (8) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru rapoartele de inspecție fiscală emise după data intrării în vigoare a prezentei legi.

5. Prevederile art. 181 alin. (13) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost introduse prin art. I, se aplică pentru drepturile vamale născute după data intrării în vigoare a prezentei legi.

6. Prevederile art. 263 alin.(11¹)-(11⁵) din Legea nr.207/2015, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art.I, se aplică și bunurilor imobile intrate în proprietatea publică a statului, prin procedura de dare în plată, pentru care nu a fost adoptată o hotărâre a Guvernului de dare în administrare până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

7. Termenul de emitere a ordinului privind procedura prevăzută la art. 170¹ și a ordinului prevăzut la art. 272 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, este de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

8. Scrisorile de garanție emise de instituțiile financiare nebancare și depuse la organele fiscale până la data intrării în vigoare a prezentei legi, potrivit art. 211 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, rămân valabile pe perioada derulării procedurii de administrare, până la expirarea valabilității acestora. Dacă procedura de administrare aflată în derulare nu s-a încheiat, debitorul are posibilitatea reînnoirii scrisorii de garanție sau obținerea unei alte scrisori de la o instituție de credit ori poliță de asigurare de garanție de la o societate de asigurare.

9. Ministerul Finanțelor Publice preia, în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi, de la Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, activitatea de soluționare a contestațiilor formulate împotriva titlurilor de creanță, precum și a altor acte administrativ fiscale emise de organul central fiscal, posturile și personalul aferent acesteia.

10. Încadrarea personalului care se preia în condițiile prevăzute la pct. 8, în structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice se realizează în termenele și cu

respectarea regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal.

11. Personalul care se preia în condițiile pct. 8, beneficiază de drepturile salariale acordate potrivit legii, pentru categoriile de funcții din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanțelor Publice.

12. Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili au obligația de a asigura cu titlu gratuit condițiile necesare pentru desfășurarea activității personalului preluat de către Ministerul Finanțelor Publice în condițiile pct. 8, Ministerul Finanțelor Publice încheie protocoale cu Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin care se stabilesc obligațiile părților.

13. Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili pot exercita anumite atribuții legate de activitatea și personalul preluat în condițiile pct. 8, stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

14. În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Finanțelor Publice supune spre aprobare Guvernului proiectul de hotărâre de modificare a actelor normative de organizare și funcționare ale Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

15. În termen de 30 zile de la data intrării în vigoare a hotărârii prevăzute la pct. 14, Ministerul Finanțelor Publice încheie cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și cu direcțiile generale regionale ale finanțelor publice protocoale de predare-preluare a numărului de posturi, personalului, patrimoniului și a prevederilor bugetare, corespunzătoare activității preluate conform prevederilor pct. 8-13.

16. Organizarea, modul de funcționare, numărul de posturi al Ministerului Finanțelor Publice, inclusiv cele aferente structurii specializate de soluționare a contestațiilor, precum și alte aspecte determinate de aplicarea măsurilor de reorganizare prevăzute de prezenta lege se reglementează prin hotărârea Guvernului, potrivit pct. 14.”

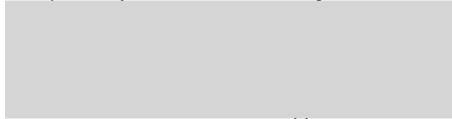
Art. III. - Dispoziții finale

Prevederile art. 270, art. 272 și art. 274 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art.I, se aplică

în termen de 6 luni de la data de publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi. Contestațiile aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a prezentului alineat se predau structurii specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și se soluționează de aceasta.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

**p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

CARMEN-ILEANA MIHĂLCESCU

**p. PREȘEDINTELE
SENATULUI**

ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București,

Nr.